

◆ L'HORA NOVA ◆

La crueltat del feixisme

Una de les últimes crueltats que han comès, aquests quants homes, que per la seva ambició i crueltat, i que junt amb uns altres que es diuen catòlics, que tant negre era el seu vestit, com el seu cor, ha estat de bombardejar els Hospitals de Sang de Montoro (Còrdova), en els quals hi havien molts ferits de guerra, que defensen una nova llibertat, no una llibertat que abans de les eleccions ens prometien els polítics, i que era una llibertat en la qual el clero seguia dominant materialment els obrers, com ja tots sabem, però que, moralment, no ens havien dominat mai, fora una petita minoria que són els qui ara lluiten al costat del feixisme i van contra el poble.

La setmana passada, els avions feixistes bombardejaren, dues o tres vegades, Madrid, i només varen bombardejar els Hospitals de Sang i escoles en què encara hi havien els nens a dintre; varen matar ne alguns i feriren a molts d'altres.

Tot això és una demostració, de la desmoralització que tenen i de la derrota inevitable que se'ls acosta i que veuen que amb tot i que Itàlia i Alemanya els envien material de guerra i avions, que el poble els va prenent terreny, i que si fins ara les tropes lleials s'havien mantingut a la defensiva, com és en els sectors del centre, de Madrid, era per la manca d'armament, però, ara, el Govern posseeix abundant material bèl·lic i una potent aviació, que, de seguida que varen actuar, destruïren, en tres dies, trenta avions ultramoderns, enemics, en els aeròdroms feixistes de Talavera, Sevilla, Granada, Còrdova i Salamanca.

El borratxo d'en Queipo de Llano no s'amagà de dir, en l'emissora de Ràdio Sevilla, que el bombardejar hospitals era una derrota més per als rojos, que ens diuen ells.

Tot això, ho varen fer els italians quan

(Passa a la pàg. 3)

Fusió de sentiments

En aquestes hores, potser les de major perill per a la capital de la República, el retronyir dels canons ha tingut la virtut d'avivar l'esperit de sacrifici dels madrilenys. El poble de Madrid s'ha redreçat amb una sola finalitat, amb una sola conjunció i amb el cor fort i la ferma voluntat d'oposar una resistència heroica a la brutal pressió de les forces feixistes. Tothom en peu de guerra, l'atenció deguda a les ordres del comandament i les disponibilitats d'armament modern, ha de determinar molt aviat un canvi molt sensible en la situació d'aquell front. L'eficàcia de l'aviació republicana és el millor auguri per a revertir la iniciativa de l'atac, en el moment oportú, als qui es veien assetjats.

Veritablement, l'enemic ha concentrat el fort dels seus efectius i tota la seva potència de guerra en el front del Centre, amb el propòsit de jugar-s'ho tot per caure sobre Madrid. Però els facciosos no comptaven amb el què havia d'esdevenir en els moments més greus, quan arriba l'hora decisiva i quan la seva malignitat ha tractat d'espaiar la població madrilenya. Ací rau el factor principal de l'error que han comès els cabdills rebels, per haver cregut que els seus mètodes salvatgins, sense cap respecte a la població civil, deprimiria la moral de l'exèrcit del poble. Ben visibles són els efectes contraris que se'n deriven, i si abans encara hi havien resistències per a sumar-se a la lluita, ara no hi han excepcions, tothom forma i posa a tribut el sacrifici de la seva vida. Admirable exemple està donant el poble madrileny en la seva aferrissada lluita enfront de l'allau de forces mercenàries! Quina lliçó tan magnífica pels generals traïdors i sangoneres del poble!

Com més ha crescut l'afany dels rebels en fer objectiu primordial de llur acció bèl·lica la capital de la República, les nacionalitats ibèriques — Catalunya i Bascònia al davant —, s'han esforçat en ajudar els seus germans de Castella, i es mostren resoltes a sumar la seva sort a la del poble amenaçat. Aquesta actitud, aquesta fusió de sentiments, no podien preveure-la les mentalitats ocasionals que vegetaven sota l'imperi d'un règim unitarista i de despotisme. Seria curiós recollir una impressió d'aquell cèlebre catedràtic de Saragossa, Royo Villanova, qui, segons informacions de premsa, ha tornat a primeres lletres (dirigeix l'A. B. C., que s'edita a Valladolid), perquè ens hauria d'explicar la negació absoluta de la teoria sobre els perills i egoïsmes que engendrava un règim autòndic, teoria que tant havia predicat el divertit catalanòfob. No, no era sincera, però, la posició dels antiautonomistes espanyols; el què ells defensaven no era la «integridad de la patria», sinó la integritat vegetativa personal, i aquesta bandarrería els feia adonar que les innovacions en el règim polític havien de portar, encara que d'una manera limitadíssima, el millorament de la cultura general del país. Per això, la vella Espanya, troba, en plantejar-se la guerra civil, aplegats en un sol cos, tots els elements que gaudien de privilegis i que tenien tota la garantia dins de l'unitarisme tradicional de l'antiga monarquia, mentre que el poble que produeix, sense distinció de nacionalitats, forma el bloc indestructible, contra el qual ha d'estavellar-s'hi l'Espanya anacrònica, l'Espanya de la plutocràcia, l'Espanya del militarisme, l'Espanya negra, com més cops hi donin les forces faccioses. Així la defensa de Madrid, tant per Catalunya, com per Bascònia, com pels altres pobles ibèrics, té el mateix interès com si s'hagués de defensar la pròpia terra. La llibertat d'un poble germà serà la llibertat indisoluble de tots els altres.